

Þeir skulu hafa aðgang að umsóknargögnum og fylgiskjölum uns málið er afgreitt. Á deildarfundinum skal formaður dómnefndar eða staðgengill hans úr dómnefnd gera grein fyrir álitinu. Heimilt er dómnefndinni allri að sitja fundinn meðan umfjöllun um dómnefndarálitid fer fram. Skylt er að fresta atkvæðagreiðslu um ráðstöfun starfs til næsta fundar ef $\frac{1}{3}$ hluti fundarmanna óskar þess.

- 5.6. Nú koma fram athugasemdir við dómnefndarálit á deildarfundum og fjallar þá fundurinn um álitid og framkomnar athugasemdir og gengur síðan til atkvæðagreiðslu á grundvelli fyrirbyggjandi dómnefndarálits og umræðna um það. Dómnefnd telst hafa lokið störfum þegar deild gengur til atkvæða um ráðstöfun starfs.
- 5.7. Engum má veita prófessors-, dósent- eða lektorsstarf við Háskólann nema meirihluti dómnefndar telji hann hæfan og meiri hluti viðstaddra á deildarfundum greiði honum atkvæði í starfið. Ef fleiri umsækjendur en tveir eru í kjöri og enginn þeirra hlýtur meiri hluta við fyrstu atkvæðagreiðslu skal kosið á ný milli þeirra tveggja sem flest atkvæði hlutu.
- 5.8. Deildarforseti sendir rektor greinargerð um afgreiðslu deildarfundar. Afrit greinargerðar ásamt umsóknargögnum skal sent til framkvæmdastjóra starfsmannasviðs, sem sér um að senda erindi vegna starfsveitingarinnar til rektors eða menntamálaráðuneytisins eftir því sem við á. Hann sér einnig um að umsóknargögnin séu endursend umsækjendum ásamt upplýsingum um niðurstöðu málsins í deild.
- 5.9. Nú fellst rektor eða menntamálaráðherra ekki á tillögu deildarfundar og skal þá auglýsa starfið að nýju.

Reglur þessar eru settar samkvæmt heimild í 11. gr. laga nr. 131/1990 um Háskóla Íslands og taka gildi þegar menntamálaráðuneytið hefur staðfest þær.

Staðfesti hér með framangreindar reglur sbr. 3. mgr. 11. gr. laga nr. 131/1990 um Háskóla Íslands.

Menntamálaráðuneytinu, 30. maí 1997.

Björn Bjarnason.

Guðríður Sigurðardóttir.

30. maí 1997

Nr. 367

REGLUGERÐ

um viðurkenningu á starfi og starfshjálfun í iðnaði í öðru EES-ríki.

1. gr.

Ákvæði samningsins um Evrópska efnahagssvæðið, sem vísað er til í 31., 32., 35., 36. og 47. tölul. VII. viðauka við samninginn um gagnkvæma viðurkenningu á starfsmenntun og hæfi, skulu öðlast gildi með þeim breytingum og viðbótum sem leiðir af VII. viðauka, bókun 1 um altæka aðlögun og öðrum ákvæðum samningsins, sbr. lög nr. 2/1993 um Evrópska efnahagssvæðið, með síðari breytingum.

Eftirtalдар gerðir, sem taka nú til allra EES-ríkjanna þrátt fyrir þrengra orðalag gerðanna, öðlast samkvæmt þessu gildi:

1. Tilskipun ráðsins 64/427/EBE frá 7. júlí 1964 sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga á sviði

- framleiðslu- og vinnsluiðnaðar sem fellur undir ISIC yfirflokka 23-40 (Iðnaður og handverk), ásamt breytingu með tilskipun ráðsins 69/77/EBE frá 4. mars 1969 (ákvæði 3. mgr. 5. gr. um Lúxemborg gilda ekki);
2. tilskipun ráðsins 64/429/EBE frá 7. júlí 1964 um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði framleiðslu- og vinnsluiðnaðar er heyrir undir ISIC yfirflokka 23-40 (Iðnaður og handverk);
 3. tilskipun ráðsins 68/365/EBE frá 15. október 1968 um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði matvæla- og drykkjarvöruframleiðslu (ISIC yfirflokkar 20 og 21);
 4. tilskipun ráðsins 68/366/EBE frá 15. október 1968 sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga á sviði matvæla- og drykkjarvöruframleiðslu (ISIC yfirflokkar 20 og 21) (ákvæði 3. mgr. 6. gr. um Lúxemborg gilda ekki);
 5. tilskipun ráðsins 82/489/EBE frá 19. júlí 1982 um ráðstafanir til að auðvelda að staðfesturéttar og réttar til að veita þjónustu sé neytt í hárið.

Textar framangreindra tilskipana, áður birtir í sérriti S 34 í EES-gerðum sem tengdust Stjórnartíðindum, birtast í viðauka við reglugerð þessa.

2. gr.

Þrátt fyrir önnur ákvæði iðnaðarlaga en felast í 2. gr. laganna hafa ríkisborgarar eða lögaðilar aðildarríkja að samningnum um Evrópska efnahagssvæðið rétt til að starfa í iðnaði hér á landi á grundvelli skuldbindinga Íslands samkvæmt framangreindum gerðum sem fela í sér viðurkenningu á starfi og starfsþjálfun í iðnaði í öðru EES-ríki. Ekki felst í starfsréttinum heimild til að kalla sig meistara eða svein án nánari tilgreiningar. Þá felst heldur ekki í réttinum sú heimild sem meistara hafa til að veita löggilttri iðngrein forstöðu, taka nema eða vinna störf sem sérstaka löggildingu þarf til nema slíkt felist í hverju einstöku tilviki í skuldbindingum Íslands samkvæmt EES-samningnum. Þar til bær stjórnvöld, m.a. menntamálaráðuneytið, geta kveðið upp úr um það hvort telja eigi að slíkar heimildir skuli vera fyrir hendi hér á landi með samanburði við heimildir aðila í viðkomandi EES-ríkjum en leita má úrskurðar dómstóla.

3. gr.

Færa skal fyrir lögreglustjóra hér á landi sönnur um starf og starfsþjálfun í öðru EES-ríki í samræmi við viðkomandi gerðir. Fara má fram á að gögn erlends stjórnvalds taki mið af viðurkenndri lýsingu á viðkomandi iðngrein hér á landi en þá lýsingu getur menntamálaráðuneytið gefið. Lögreglustjórar skulu staðfesta réttmæti gagna um starfið og starfsþjálfunina eftir að viðkomandi félagi iðnaðarmanna, þ.e. landsamtökum meistara og sveina í iðngrein og staðbundnu félagi ef til er, hefur verið gefinn kostur á að segja álit sitt. Skal frestur til þess vera stuttur og að jafnaði eigi lengri en tvær vikur. Eftir atvikum má leita álits annarra aðila, t.d. iðnráðs Reykjavíkur.

Í staðfestingu komi a.m.k. fram: Viðurkenning samkvæmt 2. gr. iðnaðarlaga á rétti til starfa hér á landi í(iðngrein), nafn og kennitala rétthafa, útgáfustaður, útgáfudagur og nafn embættis. Binda má viðurkenningu skilyrðum, m.a. takmarka hana í tíma, ef þurfa þykir vegna nánari athugunar, eða gera fyrirvara um endurskoðun vegna nýrra upplýsinga.

Lögreglustjórar skulu gefa þeim er leita starfsréttinda í öðru EES-ríki á grundvelli framangreindra EES-gerða tilskilin vottorð um það í hvaða iðngrein viðkomandi hafi starfað og hversu lengi. Er vottorð eru gefin skal leitast við að hafa hliðsjón af viðurkenndri lýsingu á viðkomandi iðngrein í EES-ríkinu sem ætlunin er að starfa í.

4. gr.

Lögreglustjórar hafa eftirlit með framkvæmd reglugerðar þessarar. Ágreining um rétt má bera undir iðnaðarráðherra og enn fremur leita úrskurðar dómstóla.

5. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er með heimild í 2. gr. iðnaðarlaga nr. 42/1978, eins og henni hefur verið breytt með lögum nr. 40/1997, öðlast þegar gildi.

Iðnaðarráðuneytinu, 30. maí 1997.

Finnur Ingólfsson.

Jón Ögmundur Pormóðsson.

VIÐAUKI

TILSKIPUN RÁÐSINS

frá 7. júlí 1964

sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga á sviði framleiðslu- og vinnsluiðnaðar sem fellur undir ISIC yfirflokka 23–40 (Iðnaður og handverk)

(64/427/EBE)

RÁÐ EFNAHAGSBANDALAGS EVRÓPU HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 54. gr. (2. mgr.), 57. gr., 63. gr. (2. mgr.) og 66. gr.,

með hliðsjón af hinn almennu áætlun um afnám hafta á staðfesturétti ⁽¹⁾, einkum annarri og þriðju málsgrein V. bólkis,

með hliðsjón af hinn almennu áætlun um afnám hafta á rétti til að veita þjónustu ⁽²⁾, einkum annarri og þriðju málsgrein VI. bólkis,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af áliti Evrópuþingsins ⁽³⁾,

með hliðsjón af áliti efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Auk ákvæða um afnám hafta hafa hinar almennu áætlanir að geyma ákvæði um að athugað verði hvort á undan, eftir eða samhliða afnáminu ætti að koma á gagnkvæmri viðurkenningu á prófskírteinum, vottorðum og öðrum formlegum vitnisburði um menntun og hæfi, og samræmingu ákvæða laga og stjórnsýslufyrirmæla vegna umræddrar starfsemi, og hvort grípa þurfi til bráðabirgðaráðstafana þar til af slíkri viðurkenningu eða samræmingu verður.

Ekki setja öll aðildarríki skilyrði fyrir því að starfsemi sé hafin og stunduð á sviði iðnaðar og handverks í framleiðslu- og vinnsluiðnaði. Skilgreining á því hvað telst handverk og skilin milli handverks og iðnaðar eru breytileg frá einu aðildarríki til annars. Auk þess er í sumum tilvikum frjálst að hefja og stunda handverk en í öðrum eru sett ströng ákvæði um formlega menntun og hæfi vegna slíkrar starfsemi.

Ráðið komst að þeirri niðurstöðu, þegar það samþykkti hinar almennu áætlanir, að samræming og viðurkenning handverks hefði vandamál í för með sér og nákvæms undirbúnings væri þörf til að finna lausn á þeim.

Af þeim sökum er ekki hægt að hrinda samræmingunni, sem kveðið er á um, í framkvæmd á sama tíma og höftunum er aflétt. Samræmingin verður að koma til síðar.

Jafnvel þótt ekki sé unnt að koma strax á samræmingu, er engu að síður æskilegt að auðvelda fólki að verða sér úti um staðfesturétt og rétt til að veita þjónustu hvað varðar þá starfsemi sem um ræðir með því að taka upp þær bráðabirgðaráðstafanir sem fyrirhugaðar eru í hinum almennu áætlunum. Tilgangur þessa er einkum að koma í veg fyrir að ríkisborgarar aðildarríkja þar sem engum skilyrðum er háð að hefja slíka starfsemi lendi í verulegum erfiðleikum.

Til þess að afstýra slíkum erfiðleikum ættu bráðabirgðaráðstafanirnar fyrst og fremst að felast í því að meta starfsreynslu í tiltekinn lágmarkstíma í landinu sem hlutaðeigandi aðili kemur frá, hafi ekki of langur tími liðið frá því hennar

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 36/62.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 32/62.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. 182, 12. 12. 1963, bls. 2895/63.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB nr. 117, 23. 7. 1964, bls. 1869/64.

var aflað, sem fullnægjandi skilyrði fyrir því að hefja starfsemi á því sviði sem hér um ræðir í gistiríkjum sem setja reglur um slíka starfsemi enda búi hann yfir sambærilegri fagþekkingu og krafist er af innlendum aðilum.

Að því er varðar aðildarríki þar sem engar reglur eru settar fyrir því að starfsemi á umræddu sviði sé hafin ætti að gera ráðstafanir er heimila, í þeim tilgangi að hindra óeðlilegt streymi einstaklinga sem ekki uppfylla skilyrði til að hefja eða leggja stund á slíka starfsemi í landinu sem þeir komu frá, þessum ríkjum að krefja ríkisborgara annarra aðildarríkja, þegar við á og hvað varðar starfsemi á einu eða fleiri sviðum, um sönnun þess að þeir hafi uppfyllt tilskildar kröfur um hæfi vegna starfsins í landinu sem þeir komu frá.

Engu að síður ætti að fara varlega við veitingu slíkra heimilda þar sem þær geta hindrað frjálsa flutninga ef þær eru veittar í of miklum mæli. Því ætti að takmarka þær bæði hvað varðar gildistíma og gildissvið og skal fela framkvæmdastjórninni að sjá um að veita slíkar heimildir eins og almennt er gert ráð fyrir í ákvæðum sáttmálans um vermdarráðstafanir stjórnvalda.

Ekki verður lengur þörf fyrir þær ráðstafanir sem kveðið er á um í þessari tilskipun þegar skilyrði fyrir því að hefja og stunda slíka starfsemi hafa verið samræmd og gagnkvæmri viðurkenningu prófskriteina, vottorða og annars formlegs vitnisburðar um menntun og hæfi hefur verið komið á.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

1. Aðildarríkjum ber, í samræmi við ákvæðin sem hér eru sett, að gera eftirfarandi bráðabirgðaráðstafanir á yfirráðasvæðum sínum vegna staðfestu eða þjónustustarfsemi einstaklinga eða félaga eða fyrirtækja sem heyra undir I. bálk hinna almennu áætlana, (hér eftir nefndir „rétthafar“) og óska eftir að starfa sjálfstætt á sviði framleiðslu- og vinnsluðnaðar.

2. Starfsemin sem hér um ræðir heyrir undir tilskipun ráðsins frá 7. júlí 1964 um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði framleiðslu- og vinnsluðnaðar er heyrir undir ISIC yfirlókka 23-40 (lónaður og handverk).

2. gr.

Aðildarríki sem setja ákveðin skilyrði um menntun og hæfi fyrir að fá að hefja og stunda einhverja þá starfsemi sem um getur í 2. mgr. 1. gr. skulu tryggja að rétthafa berist upplýsingar um reglur sem settar eru í þeirri starfsgrein sem hann æskir að stunda áður en hann öðlast staðfestu eða hefur tímabundið starf.

3. gr.

Þar sem svo háttar til í aðildarríki að leyfi til að fá að hefja eða stunda einhverja þá starfsemi sem um getur í 2. mgr. 1. gr. er háð því skilyrði að hlutaðeigandi aðili búi yfir almenntri, viðskipta- eða fagþekkingu og hæfni, skal það aðildarríki viðurkenna sem nægilegan vitnisburð um slíka þekkingu og hæfni hafi viðkomandi stundað umrædda starfsemi í öðru aðildarríki í einhvern þann tíma sem hér er tilgreindur:

- a) sex ár samfellt annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnunarstöðu; eða
- b) þrjú ár samfellt annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnunarstöðu enda geti rétthafi sýnt fram á að hann hafi áður hlotið þjálfun í þrjú ár hið minnsta á því sviði sem um ræðir, staðfest með vottorði sem ríkið viðurkennir eða þar til bær sérfræðistofnun telur fullnægjandi; eða
- c) þrjú ár samfellt annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnunarstöðu enda geti rétthafi sýnt fram á að hann hafi stundað þá starfsgrein sem um ræðir í minnst fimm ár á annarra vegum; eða
- d) fimm ár samfellt í stjórnunarstöðu, þar af í þrjú ár hið minnsta við tæknistörf með ábyrgð á einni eða fleiri deildum fyrirtækisins enda geti rétthafi sýnt fram á að hann hafi hlotið minnst þriggja ára þjálfun til þess starfs er um ræðir, staðfest með vottorði sem ríkið viðurkennir eða þar til bær sérfræðistofnun telur fullnægjandi.

Í þeim tilvikum sem um getur í a- og c-lið mega ekki hafa liðið meira en tíu ár frá því að starfi á því sviði sem um ræðir lauk, miðað við dagsetningu umsóknar þeirrar sem kveðið er á um í 3. mgr. 4. gr.

4. gr.

Að því er varðar beitingu 3. gr.:

- 1. Þau aðildarríki þar sem svo háttar til að leyfi til að fá að hefja eða stunda störf í einhverri þeirri starfsgrein sem um getur í 2. mgr. 1. gr. er háð því skilyrði að hlutaðeigandi aðili búi yfir almenntri, viðskipta- eða

fagþekkingu eða hæfni, skulu veita hinum aðildarríkj-unum, með aðstoð framkvæmdastjórnarinnar, upplýsingar um megineinkenni þeirrar starfsgreinar (lýsingu á þeirri starfsemi sem fellur undir starfsgreinina).

2. Lögbært yfirvald sem tilnefnt er í þessu skyni í upp-runaríkinu eða ríkinu sem réttthafi kemur frá skal vott-festa hvaða atvinnustarfsemi hann hafi í raun veru lagt stund á og hve lengi. Vottorð skulu útfyllt með tilliti til viðurkenndrar lýsingar á þeirri starfsgrein sem um ræðir og látin er í té af aðildarríkinu sem réttthafi æskir að leggja stund á slíka starfsgrein í, annaðhvort tímabundið eða til langframa.

3. Gistiríkið skal veita leyfi til að stunda þá starfsemi sem um ræðir, að því tilskildu að hið vottfesta starf samsvari í meginráttum lýsingunni á starfseminni sem látin er í té samkvæmt 1. mgr. og að því tilskildu að öðrum skilyrðum sem sett eru samkvæmt reglum þess ríkis sé fullnægt.

5. gr.

1. Ef aðildarríki setur það ekki sem skilyrði fyrir því að fá að hefja eða stunda einhverja þá starfsemi sem um getur í 2. mgr. 1. gr. að viðkomandi búi yfir almennri viðskipta- eða fagþekkingu, getur það ríki, komi verulegir erfiðleikar fram við beitingu tilskipunar ráðsins sem getið er í 2. mgr. 1. gr., farið fram á heimild frá framkvæmdastjórninni, tímabundið og að því er varðar starfsemi á einu eða fleiri sviðum, til þess að krefja ríkisborgara annarra aðildarríkja, sem óska eftir að fá að starfa á þessum sviðum á yfirráðasvæði þess, um sönnun fyrir því að þeir hafi tilskilda menntun og hæfi til að stunda slíka starfsemi í landinu sem þeir koma frá.

Slíku valdi má ekki beita gagnvart einstaklingi sem kemur frá landi þar sem ekki er farið fram á sönnun fyrir sérstakri þekkingu vegna umræddrar starfsemi, eða gagnvart einstaklingi sem hefur búið í gistiríkinu í að minnsta kosti fimm ár.

2. Framkvæmdastjórnin skal, um leið og hún tekur við rökstuddri beiðni frá hlutaðeigandi aðildarríki, tilgreina skilyrði fyrir veitingu heimildarinnar sem kveðið er á um í 1. mgr. þessarar greinar og setja jafnframt nákvæmar reglur um framkvæmd hennar.

3. Ef beiting tilskipunar ráðsins sem getið er um í 2. mgr. 1. gr. veldur verulegum erfiðleikum getur framkvæmdastjórnin, á eigin skilmálum og á því tímabili sem hún tiltekur, heimilað Stórhertogadæminu Lúxemborg að fresta beitingu ákvæða 3. gr. þessarar tilskipunar hvað varðar eitt eða fleiri tiltekin starfssvið.

6. gr.

Ákvæði þessarar tilskipunar gilda þar til ákvæði um samræmingu á innlendum lögum er varða rétt til að fá að hefja og stunda umrædda starfsemi hafa tekið gildi.

7. gr.

Aðildarríkjunum ber, innan þeirra tímamarka sem sett eru í 8. gr., að tilnefna lögbær yfirvöld og stofnanir sem skulu gefa út fyrrmefnd vottorð og tilkynna það öðrum aðildarríkjum og framkvæmdastjórninni.

8. gr.

Aðildarríkjunum ber að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að fara að tilskipun þessari innan sex mánaða frá birtingu hennar og tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

9. gr.

Aðildarríkjunum ber að tryggja að framkvæmdastjórninni berist helstu ákvæði úr landslögum sem samþykkt verða um málefni sem tilskipun þessi nær til.

10. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 7. júlí 1964.

Fyrir hönd ráðsins,

Kurt SCHMÜCKER

forseti.

TILSKIPUN RÁÐSINS

frá 4. mars 1969

um breytingu á tilskipun ráðsins frá 7. júlí 1964 sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga á sviði framleiðslu- og vinnsluiðnaðar sem fellur undir ISIC yfirflokka 23–40 (Iðnaður og handverk)

(69/77/EBE)

RÁÐ EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 2. mgr. 54. gr. (2. mgr.), 77. gr., 63. gr. (2. mgr.) og 66. gr.,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á staðfesturétti ⁽¹⁾, einkum annarri og þriðju málsgrein V. bóls,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á þjónustustarfsemi ⁽²⁾, einkum annarri og þriðju málsgrein VI. bóls,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum Evrópuþingsins ⁽³⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Sjónprófun sem gerð er af sjöntækjafræðingum vegna framleiðslu á sjónglerjum fellur utan við gildissvið tilskipunar ráðsins frá 7. júlí 1964 ⁽⁵⁾ um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði framleiðslu- og vinnsluiðnaðar er heyrir undir ISIC yfirflokka 23–40 (Iðnaður og handverk). Af þessu leiðir að tilskipunin ⁽⁶⁾ sem hefur að geyma ítarleg

ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna slíkrar starfsemi ætti ekki heldur að gilda um þessa starfsemi.

Heyrnar- eða sjónprófun, eða skoðun á öðrum líkamshlutum, sem unnin er vegna stillingar eða sölu á hjálpartækjum sjón- eða heymarskertra eða öðrum hjálpartækjum fellur utan við gildissvið tilskipunar ráðsins frá 15. október 1968 ⁽⁷⁾ um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði smásöluverslunar (ISIC flokkur 612) og tilskipunarinnar ⁽⁸⁾ sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna slíkrar starfsemi. Gildandi ákvæði laga og stjórn-sýslufyrirmæla í ákveðnum aðildarríkjum valda sérstökum vanda í þessu sambandi hvað varðar verndun almannaheilbrigðis.

Þar sem líkur eru á að vandi geti skapast við beitingu viðeigandi tilskipana, í ljósi þess að bráðabirgðaráðstafanir gagnvart iðnaði og handverki ná ekki til sama sviðs og bráðabirgðaráðstafanir gagnvart smásöluverslun, ætti að laga tilskipunina um bráðabirgðaráðstafanir vegna iðnaðar og handverks að tilskipuninni um bráðabirgðaráðstafanir á sviði smásöluverslunar. Engu að síður ætti að gæta réttinda réthafa samkvæmt tilskipuninni um bráðabirgðaráðstafanir vegna iðnaðar og handverks. Því hefur þessi tilskipun engin áhrif á þau réttindi.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 36/62.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 32/62.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. C 17, 12. 2. 1969, bls. 12.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB nr. C 4, 14. 1. 1969, bls. 6.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB nr. 117, 23. 7. 1964, bls. 1880/64.

⁽⁶⁾ Stjtið. EB nr. 117, 23. 7. 1964, bls. 1863/64.

⁽⁷⁾ Stjtið. EB nr. L 260, 22. 10. 1968, bls. 1.

⁽⁸⁾ Stjtið. EB nr. L 260, 22. 10. 1968, bls. 6.

Sérstakar tilskipanir verða settar til þess að samræma ákvæði laga og stjórnsýslufyrirmæla í aðildarríkjunum um þá starfsemi sem ekki heyrir undir gildissvið ofanefndra tilskipana.

gerð er vegna smíði, prófunar, stillingar eða sölu hjálpartækja til handa sjón- eða heyrnarskertum eða annarra hjálpartækja.“

2. gr.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

Tilskipun þessi hefur engin áhrif á réttindi þau sem réttihafar hafa þegar öðlast samkvæmt tilskipun þeirri sem getið er í 1. gr.

1. gr.

3. gr.

Við 1. gr. tilskipunar ráðsins frá 7. júlí 1964, sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga á sviði framleiðslu- og vinnsluðnaðar sem fellur undir ISIC-yfirflokka 23–40 (lúnaður og handverk), bætist 3. mgr., svohljóðandi:

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 4. mars 1969.

„3. Tilskipun þessi skal ekki ná til sjón- eða heyrnarprófana eða til skoðunar á öðrum líkamshlutum sem

Fyrir hönd ráðsins,

G. THORN

forseti.

TILSKIPUN RÁÐSINS

frá 7. júlí 1964

um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði framleiðslu- og vinnsluðnaðar er heyrir undir ISIC yfirflokka 23–40 (Iðnaður og handverk)

(64/429/EBE)

RÁÐ EFNAHAGSBANDALAGS EVRÓPU HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 2. og 3. mgr. 54. gr. og 2. og 3. mgr. 63. gr.,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á staðfesturétti ⁽¹⁾, einkum A-hluta IV. bóls,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á rétti til að veita þjónustu ⁽²⁾, einkum C-hluta V. bóls,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af áliti Evrópuþingsins ⁽³⁾,

með hliðsjón af áliti efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Í hinum almennu áætlunum er kveðið á um afnám allrar mismununar sem byggir á þjóðerni hvað varðar staðfestu og þjónustustarfsemi á mörgum sviðum framleiðslu- og vinnsluðnaðar fyrir lok annars árs annars áfanga. Í áætlunum er að þessu leyti enginn greinarmunur gerður á aðilum í iðnaði og handverki hvað varðar dagsetninguna þegar þessi starfsemi verður gefin frjáls. Í raun er ekki unnt að afnema höft á fyrirtækjum í handverki síðar þar eð laga-legalar skilgreiningar á því hvað sé handverk eru mjög breyti-

legar frá einu landi til annars og misræmis gæti orðið vart ef sambærileg starfsemi yrði gefin frjáls á ólíkum tímum. Auk þess krefst samræming á löggjöf í handverki mikillar undirbúningsvinnu sem hefði í för með sér að fresta yrði ráðstöfunum í frjálsræðisátt. Samfara afnámi hafta hvað varðar erlenda ríkisborgara verður að grípa til bráðabirgðaráðstafana er hafa það að markmiði að draga úr áhrifum misræmis í lagaákvæðum landanna en sérstök tilskipun verður sett um þær ráðstafanir.

Ákvæði þessarar tilskipunar ná ekki til framleiðslu lyfja og lyfjavara og smíði ákveðinna flutningatækja. Samkvæmt hinum almennu áætlunum verður sú starfsemi gefin frjáls síðar.

Tilskipun þessi gildir heldur ekki um sjónprófanir sjón-tækjafraeðinga. Hvað þá starfsemi áhrærir er orðið ljóst að sérstök vandamál koma upp sem varðað geta almannaheilbrigði þegar hliðsjón er höfð af gildandi lögum og stjórnsýslufyrirmælum í aðildarríkjunum. Útilokun þessarar starfsemi kemur ekki í veg fyrir samræmingu á þeim sviðum sem heyra undir sérfræðistörf sjón-tækjafraeðinga.

Frá því að hinar almennu áætlanir voru samþykktar hefur EBE útbúið sitt eigið flokkunarkerfi yfir atvinnugreinar sem ber yfirskriftina „Atvinnugreinaflokkun Evrópubandalagsins“ (NICE). Þetta flokkunarkerfi, sem skírskotar til flokkunar aðildarríkjanna og er tölusett á sama hátt, hæfir betur þörfum aðildarríkja bandalagsins en ISIC flokkunarkerfið (Atvinnugreinaflokkun Hagstofu Sameinuðu þjóðanna). Þar af leiðandi ætti frekar að nota NICE flokkunarkerfið við flokkun þeirrar starfsemi sem gefa á frjálsa í þeim tilvikum þar sem tilskipun nær til margvíslegrar starfsemi

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 36/62.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 32/62.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. 182, 12. 12. 1963, bls. 2891/63.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB nr. 117, 23. 7. 1964, bls. 1890/64.

og nauðsynlegt er, til að auðvelda framkvæmd viðkomandi tilskipunar, að gera nákvæma skrá yfir slíka starfsemi, svo framarlega sem slíkt taskar ekki þeirri tímaáætlun sem fram kemur í hinum almennu áætlunum, en hún var byggð á ISIC flokkunarkerfinu. Samþykkt NICE flokkunarkerfisins má ekki hafa slíka verkun í för með sér í umræddu tilviki.

Sérstakar tilskipanir hafa verið eða verða samþykktar um alla starfsemi þeirra einstaklinga sem starfa sjálfstætt, með ákvæðum um ráðstafanir vegna flutninga og búsetu réttihafa og, þar sem nauðsyn krefur, einnig tilskipanir um samræmingu öryggisráðstafana sem aðildarríkin krefjast af félögum og fyrirtækjum til að gæta hagsmuna aðila og annarra.

Í hinum almennu áætlunum um afnám hafa á staðfesturétti er gert ráð fyrir að höft á réttinum til að ganga í fag- eða stéttarfélög verði afnumin þegar atvinnustarfsemi hlutaðeigandi einstaklings felur óhjákvæmilega í sér að hann fái notið slíks réttar.

Stofnsáttmáli Kola- og stálbandalags Evrópu hefur ekki að geyma nein ákvæði um staðfesturétt eða réttinn til að veita þjónustu. Af þeim sökum fellur afnám hafa á þá starfsemi sem greint er frá í þessari tilskipun að öllu leyti undir ákvæði stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu.

Þegar til þess kemur að gera ráðstafanir sem lúta að staðfesturétti og frjálsri þjónustustarfsemi skulu félög og fyrirtæki lúta sömu reglum og einstaklingar sem eru ríkisborgarar í aðildarríki, að teknu tilliti til skilyrða sem sett eru í 58. gr og, ef nauðsyn krefur, þess skilyrðis að stofnað hafi verið til eiginlegra og langvarandi fjárhagslegra tengsla við aðildarríkið. Því má ekki krefjast þess af neinu félagi eða fyrirtæki, í krafti slíkra ráðstafana, að það uppfylli viðbótar-skilyrði eða leiti eftir sérstöku leyfi til þess að hefja tiltekna starfsemi sé ekki farið fram á slíkt við innlend félög eða fyrirtæki. Þó skal þessi jöfnun á aðstöðu ekki hamla því að aðildarríki krefjist þess af hlutafélögum sem starfa á landsvæði þeirra að þau starfi í samræmi við þá lýsingu sem þau bera samkvæmt lögum þess aðildarríkis sem þau eru stofnuð í og að þau greini frá upphæfð skráðs hlutafjár í viðskiptapappírnum sem þau nota.

Staða launaðra starfsmanna í fylgd þess er rekur þjónustustarfsemi eða sem koma fram fyrir hans hönd ræðst af

ákvæðum sem sett eru samkvæmt 48. og 49. gr. sáttmálans.

Svo að tilætlaður árangur náist þegar starfsemi sú sem þessi tilskipun nær til verður gefin frjáls, þarf einnig að heimila framleiðendum sölu eigin framleiðslu, að meðtalinni smásölu, án þess þó að það raski samkeppnisjafnvægi í smásöluverslun sem gefin verður frjáls með tilskipun síðar.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Aðildarríkjnum ber að afnema höft sem hafa verið sett á einstaklinga og félög eða fyrirtæki (hér eftir nefnt „rétthafar“) sem fjallað er um í I. bálki hinna almennu áætlana um afnám hafa á staðfesturétti og rétti til að veita þjónustu, hér er átt við þau höft sem um getur í III. bálki hinna almennu áætlana og varða réttinn til að hefja og stunda þá starfsemi sem um getur í 2. gr. þessarar tilskipunar.

2. gr.

1. Ákvæði þessarar tilskipunar gilda um starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga í framleiðslu- og vinnsluðnaði sem heyrir undir yfirflokka 23–40 í I. viðauka við hina almennu áætlun um afnám hafa á staðfesturétti. Sú starfsemi samsvarar þeirri sem heyrir undir yfirflokka 23–40 í „Atvinnugreinaflokkun Evrópubandalagsins“ (NICE) þar sem mið er tekið af skipulagi framleiðslu- og vinnsluðnaðar í Evrópu. Yfirlit yfir þá starfsemi sem um ræðir er að finna í viðaukanum við þessa tilskipun.

2. Ákvæði þessarar tilskipunar ná einnig til sölu framleiðenda á eigin vörum hvort heldur er í heildsölu eða smásölu. Hafi starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga, hvað varðar sölu á framleiðslunni sem um ræðir, ekki verið gefin frjáls með öðrum tilskipunum skal umfang þeirrar starfsemi takmarkað við einn útsöluðnað í framleiðslulandinu.

3. gr.

1. Eftirfarandi starfsemi í aðildarríkjnum fellur ekki undir gildissvið þessarar tilskipunar:

a) efnaiðnaður:

— framleiðsla lyfja og lyfjavara;

b) framleiðsla samgöngutækja:

- skipasmíðar og skipaviðgerðir;
- framleiðsla dráttarvagna og vagna jámbrautarlesta og sporvagna auk einstakra hluta slíkra vagna;
- framleiðsla flugvéla (auk búnaðar til nota úti í geimnum).

2. Þessi tilskipun gildir ekki um sjónpróf á vegum sjón-tækjafraeðinga vegna gleraugnaframleiðslu.

4. gr.

1. Aðildarríkin skulu einkum afnema eftirfarandi höft:

- a) þau sem koma í veg fyrir að rétthafar öðlist staðfestu eða geti veitt þjónustu í gistiríkinu með sömu skilmálum og með sama rétti og ríkisborgarar þess ríkis;
- b) þau sem tíðkast vegna stjórnsýsluvenju og leiða til þess að rétthafar eru settir skör lægra en innlendir ríkisborgarar.

2. Einkum skal afnema þau höft sem koma í veg fyrir eða takmarka staðfestu eða þjónustustarfsemi rétthafa með eftirtöldum hætti:

a) í Sambandslýðveldinu Þýskalandi:

- þá kröfu að sá sem stofna vill til viðskipta við aðra í tengslum við verslun sína skuli bera vottorð farandsala (*Reisegewerbekarte*) (d-liður 55. mgr. í *Gewerbeordnung, Verordnung* frá 30. nóvember 1960);
- þá kröfu að erlendum lögaðili sem æskir þess að stunda atvinnustarfsemi á yfirráðasvæði Sambandslýðveldisins þurfi til þess sérstakt leyfi (12. mgr. *Gewerbeordnung* og 292. mgr. *Aktiengesetz*);

b) í Belgíu

- þá skyldu að bera *carte professionnelle* (*Arrêté royal* nr. 62 frá 16. nóvember 1939, *Arrêté ministériel* frá 17. desember 1945 og *Arrêté ministériel* frá 11. mars 1954);

c) í Frakklandi

- þá skyldu að bera *carte spéciale d'étranger* (*Décret-loi* frá 12. nóvember 1938, lög frá 8. október 1940);

- þá kröfu að eftirtaldir einstaklingar hjá olíu-hreinsunarfyrirtækjum sem hafa leyfi til innflutnings á hráolíu, olíuafurðum og olíuúrgangi séu franskir ríkisborgarar: stjórnarformaður (*Conseil d'Administration*), aðalframkvæmdastjóri (*Président-directeur général*) og meirihluti stjórnar, og þá kröfu að handhafar slíks leyfis haldi ákveðnum stöðum í stjórnunar-, tækni- og sölu-deildum fyrir franska starfsmenn (16. gr. *Décrets* nr. 53–198 til 63–207 og 17. gr. *Décrets* nr. 63–199 til 63–204 frá 27. febrúar 1963);

d) á Ítalíu

- þá reglu að erlendir ríkisborgarar, sem óska að fá sérstaka heimild sem krafist er af *questore* hvað varðar ákveðnar framleiðsluvörur, skuli vera handhafar vegabréfsáritunar (lagabálkurinn *Leggi di Pubblica Sicurezza*, síðasti málsliður 5. mgr. 127. gr.);

e) í Lúxemborg

- hinn takmarkaða gildistíma leyfa sem erlendum ríkisborgurum eru veitt samkvæmt 21. gr. laga í Lúxemborg frá 2. júní 1962 (*Mémorial A* nr. 31 frá 19. júní 1962).

5. gr.

1. Aðildarríkjunum ber að tryggja að rétthafar sem heyra undir þessa tilskipun njóti þess réttar að ganga í fag- eða stéttarfélög með sömu skilmálum, réttindum og skyldum og þeirra eigin ríkisborgarar.

2. Réttinum til að ganga í fag- eða stéttarfélög skal fylgja kjörgengi til æðstu embætta í slíkum samtökum þegar hann tengist staðfesturétti. Hins vegar er hægt að binda slík embætti við ríkisborgararétt þegar í hlut eiga samtök sem geta hlutast til um opinber málefni samkvæmt ákvæðum laga eða reglugerða.

3. Í Stórhertogadæminu Lúxemborg veitir aðild að *Chambre de commerce* eða *Chambre des métiers* réttthöf- um ekki sjálfkrafa heimild til að taka þátt í kosningu til stjórnar í þeim ráðum.

6. gr.

Ekkert aðildarríki skal veita þegnum sínum, sem fara til annars aðildarríkis til að stunda starfsemi þá sem um getur í 2. gr., neina þá aðstoð sem gæti raskað skilyrðum til staðfestu.

7. gr.

1. Fari gistiríki fram á það við eigin ríkisborgara, sem æska þess að takast á hendur starfsemi þá sem getið er í 2. gr., að þeir leggi fram meðmæli eða sönnun þess að þeir hafi ekki orðið gjaldþrota, eða geti vottað hvort tveggja, þá ber því ríki að taka „sakavottorð“ sem gildan vitnisburð, þegar í hlut eiga ríkisborgarar annarra aðildarríkja, eða jafngilt skjal sem gefið er út af þar til bæru yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu í upprunalandi hins erlenda ríkisborgara eða í landi því sem hann kemur frá er sýnir að skilyrðum sé fullnægt.

2. Ef upprunalandið eða landið sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá gefur ekki út slík skjöl um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota, getur eiðsvarin yfirlýsing hlutaðeigandi aðila frammi fyrir yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu, lögbókanda eða þar til bæru fagfélagi eða -samtökum í upprunalandinu eða landinu sem viðkomandi kemur frá, komið í staðinn.

3. Skjöl sem gefin eru út samkvæmt 1. eða 2. mgr. gilda ekki lengur en í þrjá mánuði frá útgáfudegi.

4. Aðildarríkjunum ber, innan þeirra tímamarka sem sett eru í 8. gr., að tilnefna lögbær yfirvöld og stofnanir sem gefa skulu út þessi skjöl og ber þeim að tilkynna það öðrum aðildarríkjum og framkvæmdastjórninni þegar í stað.

5. Í gistiríki þar sem krafist er vottorðs er sýni fjárhagsstöðu hlutaðeigandi aðila skal vottorð sem gefið er út af bankastofnunum í upprunalandinu eða í landinu sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá jafngilda vottorðum sem gefin eru út á yfirráðasvæði þess.

8. gr.

Aðildarríkin skulu gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar eru til að fara að tilskipun þessari innan sex mánaða frá birtingu hennar og tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

9. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 7. júlí 1964.

Fyrir hönd ráðsins,

Kurt SCHMÜCKER

forseti.

VIÐAUKI

Skrá yfir starfsemi sem fellur undir tilskipun þessa og byggir á „Atvinnugreinaflokkun Evrópubandalagsins“ (NICE)¹

	<i>Flokkur</i>
<i>Yfirflokkur 23</i>	<i>Spunaefnaframleiðsla</i>
232	Framleiðsla og vinnsla spunaefna í vélum fyrir ull
233	Framleiðsla og vinnsla spunaefna í vélum fyrir bómull
234	Framleiðsla og vinnsla spunaefna í vélum fyrir silki
235	Framleiðsla og vinnsla spunaefna í vélum fyrir hör og hamp
236	Annar spunaefnaiðnaður (júta, harðtrefjar o.s.frv.), kaðlar
237	Framleiðsla þrjónavöru og heklaðrar vöru
238	Frágangur spunaefna
239	Annar spunaefnaiðnaður
<i>Yfirflokkur 24</i>	<i>Framleiðsla skófatnaðar, fatnaðar og rúmföt</i>
241	Framleiðsla skófatnaðar í vélum (nema úr gúmmí eða tré)
242	Handunninn skófatnaður og viðgerðir á honum
243	Framleiðsla fatnaðar (nema felda)
244	Framleiðsla á dýnum og sængurfatnaði
245	Skinna- og feldaiðnaður
<i>Yfirflokkur 25</i>	<i>Framleiðsla úr viði og korki, nema húsgagnaframleiðsla</i>
251	Sögun og iðnvinnsla viðar
252	Framleiðsla hálfunnins viðarvarnings
253	Fjöldaframleiðsla byggingahluta úr viði að meðtalinni gólfklæðningu
254	Framleiðsla tréiláta
255	Framleiðsla annars viðarvarnings (nema húsgagna)
259	Framleiðsla úr hálmi, korki, tágum, tágaflettum og á vörum úr spanskreyr; burstaframleiðsla
<i>Yfirflokkur 26</i>	<i>260 Framleiðsla húsgagna úr viði</i>
<i>Yfirflokkur 27</i>	<i>Framleiðsla pappírs og pappírsvöru</i>
271	Framleiðsla trjákvöðu, pappírs og pappa
272	Vinnsla pappírs og pappa og vöruframleiðsla úr trjákvöðu
<i>Yfirflokkur 28</i>	<i>280 Prentun, útgáfa og skyldur iðnaður</i>
<i>Yfirflokkur 29</i>	<i>Leðuriðnaður</i>
291	Sútunarstöðvar og verksmiðjur sem fullvinna leður
292	Leðurvöruframleiðsla
<i>úr Yfirflokki 30</i>	<i>Gúmmí- og plastvöruframleiðsla, tilbúnir þræðir og sterkjuvörur</i>
301	Gúmmí- og asbestvinnsla

¹ Þessi skrá hefur verið þýdd á tungumál bandalagsþjóðanna á grundvelli „Atvinnugreinaflokunar Evrópubandalagsins“ (NICE) — Viðbótarútgáfa í ritröðinni „Industrial Statistics“, Statistical Office of the European Communities, Brussel, júní 1963.

<i>Flokkur</i>	
	302 Vinnsla plastefna
	303 Framleiðsla tilbúinna þráða
<i>úr Yfirflokki 31</i>	<i>Efnaiðnaður</i>
	311 Framleiðsla hráefnis í efnaiðnaði og frekari vinnsla slíkra efna
	312 Sérhæfð efnavinnsla einkum í þágu iðnaðar og landbúnaðar (þ. m. t. framleiðsla á feiti og olíu úr jurta- og dýraríkinu fyrir iðnað sem heyrir undir ISIC flokk 312) ¹
	313 Sérhæfð framleiðsla efnavöru einkum til heimilis- og skrifstofunota (að undanskilinni framleiðslu lyfja- og lyfjavara (ISIC úr flokki 319))
<i>Yfirflokkur 32</i>	320 <i>Jarðoliuiðnaður</i>
<i>Yfirflokkur 33</i>	<i>Framleiðsla málmlausra steinefna</i>
	331 Framleiðsla á leirvörum
	332 Framleiðsla á gleri og glervörum
	333 Framleiðsla á leirkerum og vörum úr eldföstu efni
	334 Framleiðsla á sementi, kalki og múrhúðarefni
	335 Framleiðsla byggingarefnis úr steypu, sementi og múrhúðarefni
	339 Vinna við steinhögg og framleiðsla málmlausra steinefna
<i>Yfirflokkur 34</i>	<i>Framleiðsla og fyrsta vinnslustig járnsambanda og járnlausra sambanda</i>
	341 Járn- og stáliðnaður (samkvæmt skilgreiningu KSE-sáttmálans, þ.m.t. koxvinnsla sem er rekin í tengslum við stáliðnaðarfyrirtæki
	342 Framleiðsla á stálrörum
	343 Hvers kyns framleiðsla og mótun víra
	344 Framleiðsla og fyrsta vinnslustig járnlausra sambanda
	345 Málmsteypur sem vinna bæði með járnsambönd og járnlous sambönd
<i>Yfirflokkur 35</i>	<i>Framleiðsla málmvara (að undanskildum vélbúnaði og samgöngutækjum)</i>
	351 Steypa, stönsun og mótun
	352 Annað vinnslustig og yfirborðsmeðferð
	353 Málmhlutir
	354 Ketilsmíði, framleiðsla kerja til iðnaðar
	355 Framleiðsla áhalda og tækja og fullunninna hluta úr málm (nema raftækja)
	359 Hliðargreinar véltæknistarfsemi
<i>Yfirflokkur 36</i>	<i>Framleiðsla véla sem eru ekki rafknúnar</i>
	361 Framleiðsla landbúnaðarvéla og dráttarvéla
	362 Framleiðsla skrifstofuvéla
	363 Framleiðsla málmverkfæra og annarra vélaverkfæra og festinga og tenginga á þau og önnur knúin verkfæri

¹ Framleiðsla smjörlikis og matarfitu, bæði í NICE (flokkur 200) og ISIC (hluti flokks 209), heyrir undir matvælaframleiðsluiðnað (II. viðauki hinna almennu áætlana).

Flokkur

- 364 Framleiðsla spunavéla og fylgihluta, framleiðsla saumavéla
- 365 Framleiðsla véla og búnaðar fyrir matvæla- og drykkjarvöruíðnað og fyrir efnaíðnað og skyldan iðnað
- 366 Framleiðsla tækja og búnaðar fyrir námur, járn- og stálverksmiðjur, og fyrir byggingariðnað; framleiðsla verkfæra til vélaviðgerða
- 367 Framleiðsla sendibúnaðar
- 368 Framleiðsla vélbúnaðar til annars tiltekins iðnaðar
- 369 Framleiðsla annarra véla og búnaðar sem ekki er rafknúinn

*Yfirflokkur 37**Raftækniiðnaður*

- 371 Framleiðsla rafmagnsvíra og -kapla
- 372 Framleiðsla véla, rafala, spennubreyta, rofa og annars búnaðar til raforkuframleiðslu
- 373 Framleiðsla raftækja sem eru seld beint til notenda
- 374 Framleiðsla fjarskiptabúnaðar, mæla, annarra mælitækja og rafmagnstækja til lækninga
- 375 Framleiðsla rafeindabúnaðar, útvarps- og sjónvarpsviðtækja, hljómf lutningstækja
- 376 Framleiðsla raftækja til heimilisnota
- 377 Framleiðsla lampa og ljósabúnaðar
- 378 Framleiðsla rafhlaða og rafgeyma
- 379 Viðgerðir, samsetning og sérhæfð uppsetning rafbúnaðar¹

*úr Yfirflokki 38**Framleiðsla samgöngutækja*

- 383 Framleiðsla vélknúinna ökutækja og hluta þeirra
- 384 Viðgerðir á vélknúnum ökutækjum, vélhjólum og reiðhjólum
- 385 Framleiðsla vélhjóna, reiðhjóna og hluta þeirra
- 389 Framleiðsla samgöngutækja sem eru ekki flokkuð annars staðar

*Yfirflokkur 39**Ýmiss konar framleiðsluiðnaður*

- 391 Framleiðsla nákvæmra mælitækja, mæli- og stjórntækja
- 392 Framleiðsla tækja og búnaðar til skurðlækninga og hjálpartækja (nema fótabúnaðar)
- 393 Framleiðsla ljósmynda- og sjöntækja
- 394 Framleiðsla og viðgerðir á úrum og klukkum
- 395 Skartgripagerð og góðmálmasmið
- 396 Framleiðsla og viðgerðir hljóðfæra
- 397 Framleiðsla leikja, leikfanga, íþróttatækja og íþróttavarnings
- 399 Annar framleiðsluiðnaður

*Yfirflokkur 40**Byggingar*

- 400 Byggingar (ekki sérhæfðar); niðurrif
- 401 Húsbyggingar (til íbúðar eða annarra nota)
- 402 Mannvirkjagerð; gerð vega, brúa, járnbrauta o.s.frv.
- 403 Lagnir
- 404 Skreytingar og frágangur

¹ Raflagnir í byggingum flokkast undir 403.

32. 364L0429: Tilskipun ráðsins 64/429/EBE frá 7. júlí 1964 (Stjtið. EB nr. 117, 23.7.1964, bls. 1880/64), eins og henni var breytt með:

- 172B: Lögum um aðildarskilmála og aðlögun að sáttmálunum — aðild Konungsríkisins Danmerkur, Írlands og Hins sameinaða konungsríkis Stóra-Bretlands og Norður-Írlands að Evrópubandalögum (Stjtið. EB nr. L 73, 27.3.1972, bls. 83). Eftirfarandi bætist við í lok 2. mgr. 4. gr.:

„f) í *Danmörku*:

- þá kröfu að einstaklingar sem eru ekki búsettir í Danmörku og félög og fyrirtæki sem eru ekki skráð þar og óska að eignast fasteign skuli fyrst hljóta til þess sérstakt leyfi frá dómsmálaráðuneytinu (lög frá 23. desember 1959 um eignarhald á fasteignum);

g) í *Noregi*:

- sem banna einstaklingum eða lögpersónum öðrum en norska ríkinu, norskum sveitarfélögum, norskum ríkisborgurum og norskum félögum, fyrirtækjum, samtökum (korporasjonar) og stofnunum (stiftelser), sem skráð eru í Noregi og þar sem eingöngu Norðmenn sitja í stjórn og, að því er félög snertir, átta tíundu af skráðu hlutafé eru í eigu Norðmanna, að eignast fasteign eða hafa afnotarétt af fasteign (lög nr. 16 frá 14. desember 1917, III. kafli);
- sem takmarka rétt erlendra ríkisborgara til að eignast hlut í félögum sem hafa rétt til að eignast fasteign eða hafa afnotarétt af fasteign (37. gr. og 2. mgr. 37. gr. a í fyrrnefndum lögum);
- sem veita sérleyfi til öflunar rafmagns, yfir tilteknum mörkum, einungis til félaga, fyrirtækja, samtaka (korporasjonar) og stofnana (stiftelser) sem skráð eru í Noregi, þar sem norskir ríkisborgarar eru í meirihluta í stjórn og stjórnarformaður norskur (1. mgr. 23. gr. í fyrrnefndum lögum);
- sem gefa kost á að gera veitingu leyfisins háða rétti til endurkaups af hálfu ríkisins þegar rétthafinn er erlendur ríkisborgari eða erlent félag (7. mgr. 23. gr. í fyrrnefndum lögum);
- þá reglu sem gerir búsetu í Noregi aftur í tímann að skilyrði fyrir útgáfu réttindabréfa iðnaðarmanna (håndverksbrev) (7. gr. laga frá 19. júní 1970 um iðnaðarréttindi (håndverk));
- þá reglu sem gerir búsetu í Noregi aftur í tímann að skilyrði fyrir því að fá viðurkenningu sem verktaki (lög frá 24. október 1952 um viðurkenningu verktaka).“

Eftirfarandi komi í stað 2. mgr. 7. gr.:

„Ef upprunalandið eða landið sem rétthafi kemur frá gefur ekki út skjöl til sönnunar um óflekkað mannorð eða um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota, getur eiðsvarinn yfirlýsing komið í staðinn — eða í ríkjum þar sem ekki er gert ráð fyrir eiðsvarinni yfirlýsingu, drengskaparheit — hlutaðeigandi aðila frammi fyrir þar til bæru yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu eða, þar sem það á við, lögbókanda í upprunalandinu eða landinu sem viðkomandi kemur frá; slík yfirvöld eða lögbókandi gefur út vottorð sem staðfestir áreiðanleika hinnar eiðsvörnu yfirlýsingar eða drengskaparheitsins. Einnig má gefa yfirlýsingu um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota frammi fyrir þar til bærum fagfélögum eða -samtökum í nefndu landi.“

TILSKIPUN RÁÐSINS

frá 15. október 1968

um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði matvæla- og drygkjárvöruframleiðslu (ISIC yfirflokkar 20 og 21)

(68/365/EBE)

RÁÐ EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 2. og 3. mgr. 54. gr. og 2. og 3. mgr. 63. gr.,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á staðfesturétti ⁽¹⁾, einkum C-hluta VI. bóls,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á þjónustustarfsemi ⁽²⁾, einkum C-hluta V. bóls,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af áliti Evrópuþingsins ⁽³⁾,

með hliðsjón af áliti efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Í hinum almennu áætlunum er kveðið á um afnám allrar mismununar á grundvelli þjóðernis að því er varðar staðfestu og þjónustustarfsemi á sviði matvæla- og drygkjárvöruframleiðslu fyrir lok annars áfanga. Í áætlunum er að þessu leyti enginn greinarmunur gerður á aðilum í iðnaði og handverki hvað varðar dagsetninguna þegar þessi starfsemi verður gefin frjáls. Í raun er ekki unnt að afnema höft á fyrirtækjum í handverki síðar þar sem lagalegar skilgreiningar á því hvað sé handverk eru mjög breytilegar frá einu landi til annars og misræmis gæti orðið vart ef sambærileg starfsemi yrði gefin frjáls á ólíkum tímum. Auk þess krefst samræming á löggjöf um handverk mikillar undirbúnings-

vinnu sem hefði í för með sér að fresta yrði ráðstöfunum í frjálsræðisátt. Samfara afnámi hafta að því er varðar erlenda ríkisborgara verður að grípa til bráðabirgðaráðstafana er hafa það að markmiði að draga úr áhrifum misræmisins í lagaákvæðum landanna en sérstök tilskipun verður sett um þær ráðstafanir.

Tilskipun þessi nær ekki til farandsölu eins og hún er skilgreind í annarri undirgrein 1. mgr. 2. gr. tilskipunar ráðsins frá 15. október 1968 ⁽⁵⁾ um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði smásöluverslunar (ISIC úr flokki 612) en undir hana falla verslunarviðskipti götu- og farandsala og starfsemi einstaklinga sem stunda sölumennsku á útímörkuðum og þeirra sem stunda sölumennsku á skyldum mörkuðum en ekki í föstum starfsstöðvum.

Hún nær ekki til frumframleiðslu matvæla og drygkjárvæla landbúnaði, að meðtalinni vínrækt, eða í skógrækt, veiðum eða fiskveiðum, né vinnslu fiskis um borð í fiski- eða verksmiðjuskipum. Starfsemi af þessu tagi verður gefin frjáls með öðrum tilskipunum.

Frá því að hinar almennu áætlanir voru samþykktar hafa Evrópubandalögin útbúið sitt eigið flokkunarkerfi yfir atvinnugreinar sem ber yfirskriftina „Atvinnugreinaflokkun Evrópubandalagsins“ (NICE). Þetta flokkunarkerfi, sem skírskotar til flokkunar aðildarríkja og er tölusett á sama hátt, hæfir betur þörfum aðildarríkja bandalagsins en ISIC flokkunarkerfið (Atvinnugreinaflokkun Hagstofu Sameinuðu þjóðanna). Þar af leiðandi ætti frekar að nota NICE flokkunarkerfið við flokkun þeirrar starfsemi sem gefa á frjálsa í þeim tilvikum þar sem tilskipun nær til margvíslegrar starfsemi og nauðsynlegt er, til að auðvelda framkvæmd

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 36/62.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 32/62.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. 23, 5. 2. 1966, bls. 345/66.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB nr. 14, 25. 1. 1966, bls. 211/66.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB nr. L 260, 22. 10. 1968, bls. 1.

viðkomandi tilskipunar, að gera nákvæma skrá yfir slíka starfsemi, svo framarlega sem slíkt raskar ekki þeirri tíma-áætlun sem fram kemur í hinum almennu áætlunum, en hún var byggð á ISIC flokkunarkerfinu. Samþykkt NICE flokkunarkerfisins má ekki hafa slíka verkun í för með sér í umræddu tilviki.

Sérstakar tilskipanir hafa verið eða verða samþykktar um alla starfsemi þeirra er starfa sjálfstætt, með ákvæðum um ráðstafanir vegna flutninga og búsetu réttihafa og, þar sem nauðsyn krefur, einnig tilskipanir um samræmingu öryggisráðstafana sem aðildarríkin krefjast af félögum og fyrir-tækjum til að gæta hagsmuna aðila og annarra.

Hin almenna áætlun um afnám hafta á staðfesturétti gerir ráð fyrir að höft á réttinn til að ganga í fag- eða stéttarsamtök verði afnumin þegar atvinnustarfsemi hlutaðeigandi einstaklings felur óhjákvæmilega í sér að hann fái notið slíks réttar.

Staða launaðra starfsmanna í fylgd þess er þjónustustarfsemi rekur eða sem koma fram fyrir hans hönd ræðst af ákvæðum sem sett eru samkvæmt 48. og 49. gr. sáttmálans.

Smásöluverslun framleiðenda sem selja sjálfir framleiðsluvörur sínar í gistilandinu til neytenda, án þess að hafa öðlast staðfestu sem framleiðendur í því landi, heyrir undir ákvæði tilskipunar ráðsins frá 15. október 1968 um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði smásöluverslunar (ISIC úr flokki 612). Þar af leiðandi nær þessi tilskipun ekki til slíkrar starfsemi.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Aðildarríkjnum ber að afnema höft sem hafa verið sett á einstaklinga og félög eða fyrirtæki (hér eftir nefndir „réttihafar“) sem fjallað er um í I. bálki hinna almennu áætlana um afnám hafta á staðfesturétti og rétti til að veita þjónustu, hér er átt við þau höft sem um getur í III. bálki hinna almennu áætlana og varða réttinn til að hefja og stunda þá starfsemi sem um getur í 2. gr. þessarar tilskipunar.

2. gr.

1. Ákvæði þessarar tilskipunar gilda um starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga sem fellur undir yfirflokka 20 og 21 í II. viðauka við hina almennu áætlun um afnám hafta

á staðfesturétti, að framleiðslu lyfja og lyfjavara undanþeginni.

Slík starfsemi svarar til þeirrar sem heyrir undir yfirflokka 20 A, 20 B og 21 og flokk 304 í Atvinnugreinaflokkun Evrópubandalagsins (NICE) þar sem mið er tekið af skipulagi evrópskra framleiðslugreina. Starfsemin sem hér um ræðir er talin upp í viðaukanum við þessa tilskipun.

2. Ákvæði þessarar tilskipunar ná einnig til sölu á eigin vörum framleiðenda, sem hafa öðlast staðfestu í gistilandinu, hvort heldur er í heildsölu eða smásölu.

3. Ákvæði þessarar tilskipunar ná ekki yfir farandviðskipti.

3. gr.

1. Aðildarríkin skulu einkum afnema eftirfarandi höft:

- a) þau sem koma í veg fyrir að réttihafar öðlist staðfestu eða geti veitt þjónustu í gistiríkinu með sömu skilmálum og með sama rétti og ríkisborgarar þess ríkis;
- b) þau sem tíðkast vegna stjórnsýslufyrirmæla og leiða til þess að réttihafar eru settir skör lægra en innlendir ríkisborgarar.

2. Einkum skal afnema þau höft sem koma í veg fyrir eða takmarka staðfestu eða þjónustustarfsemi réttihafa með eftirtöldum hætti:

a) í Belgíu:

— þá skyldu að bera *carte professionnelle* (1. gr. laga frá 19. febrúar 1965);

b) í Frakklandi:

— þá skyldu að bera *carte d'identité d'étranger commerçant* (*décret-loi* frá 12. nóvember 1938; lög frá 8. október 1940);

— útilokun á réttinum til að endurnýja verslunarleyfi (38. gr. *décret* frá 30. september 1953);

c) í Lúxemborg:

— hinn takmarkaða gildistíma leyfa sem veitt eru erlendum ríkisborgurum (21. gr. laga frá 2. júní 1962).

4. gr.

1. Aðildarríkjunum ber að tryggja að réttahafar njóti þess réttar að ganga í fag- eða stéttarfélög með sömu skilmálum og sömu réttindum og skyldum og þeirra eigin ríkisborgarar. Undir þetta fellur Lýðveldið Frakkland en því ber sér í lagi að tryggja að réttahafar geti gengið í *Confédération des industries de traitement des produits de la pêche maritime*.

2. Í réttinum til að ganga í fag- eða stéttarfélög skal felast kjörgengi til æðstu embætti í slíkum samtökum þegar hann tengist staðfesturéttinum. Hins vegar er hægt að binda slík embætti við ríkisborgararétt þegar í hlut eiga samtök sem geta hlutast til um opinber málefni samkvæmt ákvæðum laga og reglugerða.

3. Í Stórhertogadæminu Lúxemborg veitir aðild að *Chambre de commerce* eða *Chambre des métiers* rétthöf- um ekki sjálfkrafa heimild til að taka þátt í kosningu til stjórna í þessum ráðum.

5. gr.

Ekkert aðildarríki skal veita þegnum sínum, sem fara til annars aðildarríkis til að stunda starfsemi þá sem um getur í 2. gr., neina þá aðstoð sem gæti raskað skilyrðum til staðfestu.

6. gr.

1. Fari gistiríki fram á það við eigin ríkisborgara, sem æskja þess að takast á hendur starfsemi þá sem um getur í 2. gr., að þeir leggi fram meðmæli og sönnun þess að þeir hafi ekki orðið gjaldþrota, eða geti vottað hvort tveggja, þá ber því ríki að taka „sakavottorð“ sem gildan vitnisburð, þegar í hlut eiga ríkisborgarar annarra aðildarríkja, eða jafngilt skjal sem gefið er út af þar til bæru yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu í upprunalandi hins erlenda ríkisborgara eða í landi því sem hann kemur frá er sýnir að skilyrðum sé fullnægt.

Ef upprunalandið eða landið sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá gefur ekki út slík skjöl um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota getur eiðsvarin yfirlýsing hlutaðeigandi aðila frammi fyrir yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu, lögbókanda eða þar til bæru fagfélagi eða -samtökum í upprunalandinu eða landinu sem viðkomandi kemur frá, komið í staðinn.

2. Geri gistiríki þær kröfur til eigin ríkisborgara, sem æskja þess að hefja starfsemi á sviði mjólkur- eða mjólkurvöruiðnaðar (NICE flokkur 202), að þeir hafi óflekkað mannorð og góðan orðstír, en ekki er hægt að færa sönnur á að slíkum kröfum sé fullnægt með skjalinu sem um getur í fyrstu undirgrein 1. mgr., þá ber því ríki að taka gilt sem næga sönnun, þegar í hlut eiga ríkisborgarar annarra aðildarríkja, vottorð sem gefið er út af þar til bæru yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu í upprunalandinu eða í landinu sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá og sýnir að skilyrðum hafi verið fullnægt. Í slíku vottorði þurfa að koma fram þær upplýsingar sem gistiríkið telur skipta máli.

3. Skjöl sem gefin eru út samkvæmt 1. eða 2. mgr. gilda ekki lengur en í þrjá mánuði frá útgáfudegi.

4. Aðildarríkjunum ber, innan þeirra tímamarka sem sett eru í 7. gr., að tilnefna lögbær yfirvöld og stofnanir sem gefa skulu út þessi skjöl og ber þeim að tilkynna það aðildarríkjum og framkvæmdastjórninni þegar í stað.

5. Í gistiríki þar sem krafist er vottorðs er sýni fjárhagsstöðu hlutaðeigandi aðila skal vottorð sem gefið er út af bankastofnunum í upprunalandinu eða í landinu sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá jafngilda vottorðum sem gefin eru út á yfirráðasvæði þess.

7. gr.

Aðildarríkin skulu gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar eru til að fara að tilskipun þessari innan sex mánaða frá birtingu hennar og tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

8. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 15. október 1968.

Fyrir hönd ráðsins,

G. SEDATI

forseti.

VIÐAUKI

Skrá yfir starfsemi sem fellur undir tilskipun þessa og byggð er á Atvinnugreinaflokkun Evrópubandalagsins (NICE),¹⁾

Yfirflokkur	Flokkur	
20 A	200	<i>Framleiðsluiðnaður með dýra- og jurtafeiti og olíur</i>
20 B		<i>Matvælaframleiðsluiðnaður (að undanskildum drykkjarvöruiðnaði)</i>
	201	Slátrun, vinnsla og geymsla kjöts
	202	Mjólkur- og mjólkurvöruiðnaður
	203	Niðurlagning og geymsla ávaxta og grænmetis
	204	Niðurlagning og geymsla fisks og sjávarafurða
	205	Framleiðsla kornmylluafurða
	206	Framleiðsla á bökuðum vörum, að meðtöldum kruðum og kexi
	207	Sykuriðnaður
	208	Framleiðsla á kakói, súkkulaði og sykurvörum
	209	Framleiðsla á ýmsum matvælum
21		<i>Drykkjarvöruiðnaður</i>
	211	Framleiðsla etanóls með gerjun, framleiðsla gers og vínanda
	212	Víngerð
	213	Öl- og bjórgerð
	214	Framleiðsla gosdrykkja og annarra kolsýrðra drykkja
úr 30		<i>Framleiðsla á gúmmívörum, plastefnum, gerviþráðum og sterkjuafurðum</i>
	304	Framleiðsla á sterkjuafurðum

⁽¹⁾ Þessi skrá hefur verið þýdd á tungumál bandalagsþjóðanna á grundvelli Atvinnugreinaflokkunar Evrópubandalagsins (NICE) – Viðbótarútgáfa í ritröðinni „Industrial Statistics,“ Statistical Office of the European Communities, Brussel, júní 1963.

35. 368L0365: Tilskipun ráðsins 68/365/EBE frá 15. október 1968 (Stjtið. EB nr. L 260, 22.10.1968, bls. 9), eins og henni var breytt með:

- 172B: Lögum um aðildarskilmála og aðlögun að sáttmálunum — aðild Konungsríkisins Danmerkur, Írlands og Hins sameinaða konungsríkis Stóra-Bretlands og Norður-Írlands að Evrópubandalögunum (Stjtið. EB nr. L 73, 27.3.1972, bls. 83).
Eftirfarandi bætist við í lok 2. mgr. 3. gr.:

„d) í *Danmörku*:

- þá kröfu að stjórnarmenn félaga eða fyrirtækja sem hafa leyfi til að framleiða áfengi og ger séu danskir ríkisborgarar (1. mgr. 3. gr. laga nr. 74 frá 15. mars 1934 um áfengi og ger);
- þá kröfu að einstaklingar sem eru ekki búsettir í Danmörku og félög og fyrirtæki sem ekki eru skráð þar og óska að eignast fasteign skuli fyrst hljóta til þess sérstakt leyfi frá dómsmálaráðuneytinu (lög frá 23. desember 1959 um eignarhald á fasteignum);

f) í *Noregi*:

- þá reglu sem bannar einstaklingum eða lögpersónum öðrum en norska ríkinu, norskum sveitarfélögum, norskum ríkisborgurum og norskum félögum, fyrirtækjum, samtökum (korporasjonar) og stofnunum (stiftelser), sem skráð eru í Noregi og hafa eingöngu Norðmenn í stjórn og, að því er félög snertir, hafa átta tíundu af skráðu hlutafé sínu í eigu Norðmanna, að eignast fasteign eða hafa afnotarétt af fasteign (lög nr. 16 frá 14. desember 1917, III. kafli);
- þær takmarkanir á rétti erlendra ríkisborgara til að eignast hlut í félögum eða fyrirtækjum sem hafa rétt til að eignast fasteign eða hafa afnotarétt af fasteign (37. gr. og 2. mgr. 37. gr. a í fyrrnefndum lögum);
- þá reglu sem takmarkar veitingu leyfis til öflunar rafmagns yfir tilteknum mörkum einungis við félög, fyrirtæki, samtök (korporasjonar) og stofnanir (stiftelser) sem hafa skráða skrifstofu í Noregi, hafa norska ríkisborgara í meirihluta í stjórn og þar á meðal norskan stjórnarformann (1. mgr. 23. gr. í fyrrnefndum lögum);
- þann kost á að gera veitingu leyfisins háða rétti til endurkaups af hálfu ríkisins þegar rétthafinn er erlendur ríkisborgari eða erlent félag (7. mgr. 23. gr. í fyrrnefndum lögum);
- þá reglu sem gerir búsetu í Noregi aftur í tímann að skilyrði fyrir útgáfu réttindabréfa iðnaðarmanna (håndverksbrev) (7. gr. laga frá 19. júní 1970 um iðnaðarréttindi (håndverk)).“

Eftirfarandi komi í stað annarrar undirgreinar 1. mgr. 6. gr.:

„Ef upprunalandið eða landið sem rétthafi kemur frá gefur ekki út skjöl til sönnunar um óflekkað mannorð eða um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota, getur eiðsvarinn yfirlýsing komið í staðinn — eða í ríkjum þar sem ekki er gert ráð fyrir eiðsvarinni yfirlýsingu, drengskaparheit — hlutaðeigandi aðila frammi fyrir þar til bæru yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu eða, þar sem það á við, lögbókanda í upprunalandinu eða landinu sem viðkomandi kemur frá; slík yfirvöld eða lögbókandi gefur út vottorð sem staðfestir áreiðanleika hinnar eiðsvörnu yfirlýsingar eða drengskaparheitsins. Einnig má gefa yfirlýsingu um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota frammi fyrir þar til bærum fagfélögum eða -samtökum í nefndu landi.“

TILSKIPUN RÁÐSINS

frá 15. október 1968

sem hefur að geyma ítarleg ákvæði um bráðabirgðaráðstafanir vegna starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga á sviði matvæla- og drykkjarvöruframleiðslu (ISIC yfirflokkar 20 og 21)

(68/366/EBE)

RÁÐ EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 54. gr. (2. mgr.), 57. gr., 63. gr. (2. mgr.) og 66. gr.,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á staðfesturétti ⁽¹⁾, einkum annarri og þriðju málsgrein V. bóls,

með hliðsjón af hinni almennu áætlun um afnám hafta á rétti til að veita þjónustu ⁽²⁾, einkum annarri og þriðju málsgrein VI. bóls,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum Evrópuþingsins ⁽³⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽⁴⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Auk ákvæða um afnám hafta hafa hinar almennu áætlanir að geyma ákvæði um að athugað verði hvort á undan, eftir eða samhliða afnáminu ætti að koma á gagnkvæmri viðurkenningu á prófskírteinum, vottorðum og öðrum formlegum vitnisburði um menntun og hæfi, og samræmingu ákvæða laga og stjórnsýslufyrirmæla vegna umræddrar starfsemi, og hvort grípa þurfi til bráðabirgðaráðstafana þar til af slíkri viðurkenningu eða samræmingu verður.

Ekki setja öll aðildarríki skilyrði fyrir því að starfsemi sé hafin og stunduð á sviði matvæla- og drykkjarvöruframleiðslu. Skilgreining á því hvað telst handverk og skilin milli handverks og iðnaðar eru breytileg frá einu aðildarríki

til annars. Auk þess er í sumum tilvikum frjálst að hefja og stunda handverk en í öðrum eru sett ströng ákvæði um formlega menntun og hæfi vegna slíkrar starfsemi.

Ráðið komst að þeirri niðurstöðu, þegar það samþykkti hinar almennu áætlanir, að samræming og viðurkenning handverks hefði vandamál í för með sér og nákvæms undirbúnings væri þörf til að finna lausn á þeim.

Af þeim sökum er ekki hægt að hrinda samræmingunni, sem kveðið er á um, í framkvæmd á sama tíma og höftum er aflétt. Samræmingin verður að koma til síðar.

Jafnvel þótt ekki sé unnt að koma strax á samræmingu, er engu að síður æskilegt að auðvelda fólki að verða sér úti um staðfesturétt og rétt til að veita þjónustu hvað varðar þá starfsemi sem um ræðir með því að taka upp þær bráðabirgðaráðstafanir sem fyrirhugaðar eru í hinum almennu áætlunum. Tilgangur þessa er einkum að koma í veg fyrir að ríkisborgarar aðildarríkja þar sem engum skilyrðum er háð að hefja slíka starfsemi lendi í verulegum erfiðleikum.

Til þess að afstýra slíkum erfiðleikum ættu bráðabirgðaráðstafanir fyrst og fremst að felast í því að meta starfsreynslu í tiltekinn lágmarkstíma í landinu sem hlutaðeigandi aðili kemur frá, hafi ekki of langur tími liðið frá því hennar var aflað, sem fullnægjandi skilyrði fyrir því að hefja starfsemi á því sviði sem hér um ræðir í gistiríkjum sem setja reglur um slíka starfsemi, enda búi hann yfir sambærilegri fagþekkingu og krafist er af innlendum aðilum. Í bráðabirgðaráðstöfunum sem ná til skýrt afmarkaðra starfsgreina getur jafnframt falist að aðildarríkin meti hédan í frá skráningu í fagfélagi í öðru aðildarríki sem nægilegan vitnisburð

⁽¹⁾ Stjótd. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 36/62.

⁽²⁾ Stjótd. EB nr. 2, 15. 1. 1962, bls. 32/62.

⁽³⁾ Stjótd. EB nr. 23, 5. 2. 1966, bls. 349/66.

⁽⁴⁾ Stjótd. EB nr. 14, 25. 1. 1966, bls. 206/66.

um þekkingu og hæfni, þar til gagnkvæm viðurkenning prófskírteina, vottorða og annars formlegs vitnisburðar um menntun og hæfi hefur átt sér stað.

Ráðið hefur, að því er varðar starfsemi sjálfstætt starfandi einstaklinga sem heyra undir ISIC yfirflokka 23–40 (Iðnaður og handverk), samþykkt tilskipun um bráðabirgðaráðstafanir. ⁽¹⁾ Þessa tilskipun verður jafnframt að aðlaga þeim bráðabirgðaráðstöfunum.

Þar sem mismunandi aðildarríki geta litið tiltekna starfsemi sem heyrir undir ákvæði tilskipunar ráðsins ⁽²⁾ frá 15. október 1968, um hvernig koma skuli á staðfesturétti og rétti sjálfstætt starfandi einstaklinga til að veita þjónustu á sviði matvæla- eða drygkjörvöruframleiðslu (ISIC yfirflokkar 20 og 21), ólíkum augum er mögulegt að starfsemi sem í einu aðildarríki telst til matvæla- eða drygkjörvöruframleiðslu teljist í öðru til smásölu eða einkaþjónustugeirans. Komi til ágreinings vegna slíks mismunar skulu skilgreiningar í lögum gistiríkisins gilda í hverju tilviki þegar ákvarða skal hvaða tilskipun um bráðabirgðaráðstafanir skuli beita.

Að því er varðar aðildarríki þar sem engar reglur eru settar fyrir því að starfsemi á umræddu sviði sé hafin ætti að gera ráðstafanir er heimila, í þeim tilgangi að hindra óeðlilegt streymi einstaklinga sem ekki uppfylla skilyrði til að hefja eða leggja stund á slíka starfsemi í landinu sem þeir komu frá, þessum ríkjum að krefja ríkisborgara annarra aðildarríkja, þegar við á og hvað varðar starfsemi á einu eða fleiri sviðum, um sannanir þess að þeir hafi uppfyllt tilskildar kröfur um hæfi vegna starfsins í landinu sem þeir komu frá.

Engu að síður ætti að fara varlega við veitingu slíkra heimilda þar sem þær geta hindrað frjálsa flutninga ef þær eru veittar í of miklum mæli. Því ætti að takmarka þær bæði hvað varðar gildistíma og gildissvið og skal fela framkvæmdastjórninni að sjá um að veita slíkar heimildir eins og almennt er gert ráð fyrir í ákvæðum sáttmálans um verndarráðstafanir stjórnsvalda.

Ekki verður lengur þörf fyrir þær ráðstafanir sem kveðið er á um í þessari tilskipun þegar skilyrði fyrir því að hefja og stunda slíka starfsemi hafa verið samræmd og gagnkvæmri viðurkenningu prófskírteina, vottorða og annars formlegs vitnisburðar um menntun og hæfi hefur verið komið á.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

1. Aðildarríkjunum ber, í samræmi við ákvæðin sem hér eru sett, að gera eftirfarandi bráðabirgðaráðstafanir á yfirráðasvæðum sínum vegna staðfestu eða þjónustustarfsemi einstaklinga, félaga eða fyrirtækja (hér eftir kallaðir „rétt-hafar“) sem heyra undir I. bálk hinna almennu áætlana og vilja starfa sjálfstætt á sviði matvæla- og drygkjörvöruframleiðslu.

2. Starfsemin sem hér um ræðir heyrir undir tilskipun ráðsins frá 15. október 1968 um hvernig koma skuli á staðfesturétti sjálfstætt starfandi einstaklinga og rétti til að veita þjónustu á sviði matvæla- og drygkjörvöruframleiðslu (ISIC yfirflokkar 20 og 21).

2. gr.

Ef starfsemi fellur ekki undir matvæla- eða drygkjörvöruframleiðslu samkvæmt lögum aðildarríkis, heldur undir smásölu eða þjónustu í einkageiranum, skal viðeigandi tilskipun þar sem sett eru ákvæði vegna bráðabirgðaráðstafana á hlutaðeigandi sviði gilda um þessa starfsemi í aðildarríkinu.

3. gr.

Aðildarríki sem setja ákveðin skilyrði um menntun og hæfi fyrir að fá að hefja og stunda einhverja þá starfsemi sem um getur í 2. mgr. 1. gr. skulu tryggja að réttihafa berist upplýsingar um reglur sem settar eru í þeirri starfsgrein sem hann æskir að stunda áður en hann staðfestist eða hefur tímabundið starf.

4. gr.

1. Þar sem svo háttar til í aðildarríki að leyfi til að fá að hefja eða stunda einhverja þá starfsemi sem um getur í 2. mgr. 1. gr. er háð því skilyrði að hlutaðeigandi aðili búi yfir almenntri, viðskipta- eða fagþekkingu og hæfni, skal það aðildarríki, samkvæmt 2. og 3. mgr. þessarar greinar, viðurkenna sem nægilegan vitnisburð um slíka þekkingu og hæfni hafi viðkomandi stundað umrædda starfsemi í öðru aðildarríki í einhvern þann tíma sem hér er tilgreindur:

a) sex ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnsunarstöðu; eða

b) þrjú ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnsunarstöðu enda geti réttihafi sýnt fram á að hann hafi

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 117, 23. 7. 1964, bls. 1863/64.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. L 260, 22. 10. 1968, bls. 9.

áður hlotið þjálfun í þrjú ár hið minnsta á því sviði sem um ræðir, staðfest með vottorði sem ríkið viðurkennir eða þar til bær sérfræðistofnun telur fullnægjandi; eða

c) þrjú ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnumunarstöðu enda geti réttthafi sýnt fram á að hann hafi stundað þá starfsgrein sem um ræðir í minnst fimm ár á annarra vegum; eða

d) fimm ár samfelld í stjórnumunarstöðu, þar af í þrjú ár hið minnsta við tæknistörf með ábyrgð á einni eða fleiri deildum fyrirtækisins enda geti réttthafi sýnt fram á að hann hafi hlotið minnst þriggja ára þjálfun til þess starfs er um ræðir, staðfest með vottorði sem ríkið viðurkennir eða þar til bær sérfræðistofnun telur fullnægjandi.

Í þeim tilvikum sem um getur í a- og c-lið mega ekki hafa liðið meira en tíu ár frá því að starfi á því sviði sem um ræðir lauk, miðað við dagsetningu umsóknar þeirrar sem kveðið er á um í 3. mgr. 5. gr. Á hinn bóginn geta aðildarríki sem kveða á um styttra tímabil fyrir eigin ríkisborgara látið það sama gilda fyrir réttthafa.

2. Sambandslýðveldið Þýskaland skal, hvað varðar starfsemi framkvæmdastjóra tæknisviðs mjólkur- eða mjólkurvinnslufyrirtækis, viðurkenna sem fullnægjandi vitnisburð hafi umrædd starfsemi verið stunduð í öðru aðildarríki í einhvern þann tíma sem hér er tilgreindur:

a) átta ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnumunarstöðu að því tilskildu að starfinu hafi ekki lokið meira en tíu árum fyrir dagsetningu umsóknarinnar sem kveðið er á um í 3. mgr. 5. gr.; eða

b) fjögur ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnumunarstöðu, eða í sex ár samfelld í stjórnumunarstöðu, en af þeim skal viðkomandi hafa starfað í þrjú ár hið minnsta sem starfsmaður tæknisviðs og borið ábyrgð á einni eða fleiri deildum fyrirtækis, enda geti réttthafi sýnt fram á að hann hafi hlotið í það minnsta þriggja ára þjálfun til þess starfs sem um ræðir og hafi viðurkennt vottorð ríkisins um að það eða þar til bær sérfræðistofnun telji hann fullnægja þeim skilyrðum sem sett eru.

3. Á Ítalíu getur hlutaðeigandi einstaklingur lagt fram til sönnunar á starfshæfni sinni sem forstöðumaður tæknisviðs í fyrirtæki sem framleiðir sérfaði fyrir ungabörn og börn, eða annað sérfaði, prófskírteini sem gefið er út í öðru aðildarríki og samsvarar, að því er varðar menntun og starfsþjálfun, skírteini sem krafist er samkvæmt ítölskum lögum og sem jafnframt gerir hlutaðeigandi einstaklingi kleift að skrá sig í fagfélag, eingöngu þó á grundvelli umrædds starfs. Hlutaðeigandi einstaklingur verður á sama tíma að leggja fram sönnun þess að hann hafi stundað starfsemi á umræddu sviði á eigin vegum eða í stjórnumunarstöðu, eða sem forstöðumaður tæknisviðs í þrjú ár samfelld í öðrum aðildarríkjum.

5. gr.

Að því er varðar beitingu 4. gr.:

1. Þau aðildarríki þar sem svo háttar til að leyfi til að fá að hefja eða stunda törf í einhverri þeirri starfsgrein sem um getur í 2. mgr. 1. gr. er háð því skilyrði að hlutaðeigandi aðili búi yfir almennri, viðskipta- eða fagþekkingu eða hæfni, skulu veita hinum aðildarríkjunum, með aðstoð framkvæmdastjórnarinnar, upplýsingar um megineinkenni þeirrar starfsgreinar (lýsingu á þeirri starfsemi sem fellur undir starfsgreinina).

2. Lögbært yfirvald sem tilnefnt er í þessu skyni í upprunaríkinu eða ríkinu sem réttthafi kemur frá, skal vottfesta hvaða atvinnustarfsemi hann hefur í raun veru lagt stund á og hve lengi. Vottorð skulu útfyllt með tilliti til viðurkenndrar lýsingar á þeirri starfsgrein sem um ræðir og látin er í té af aðildarríkinu sem réttthafi æskir að stunda slíka starfsgrein í, annaðhvort tímabundið eða til langframa.

3. Gistiríkið skal veita leyfi til að stunda þá starfsemi sem um ræðir, að því tilskildu að hið vottfesta starf samsvari í megindráttum lýsingunni á starfinu sem látin er í té samkvæmt 1. mgr. og að því tilskildu að öðrum skilyrðum, sem sett eru samkvæmt reglum þess ríkis, sé fullnægt.

6. gr.

1. Ef aðildarríki setur það ekki sem skilyrði fyrir því að fá að hefja og stunda einhverja þá starfsemi sem um getur í 2. mgr. 1. gr., að viðkomandi búi yfir almennri, viðskipta- eða fagþekkingu, getur það ríki, komi verulegir erfiðleikar fram við beitingu tilskipunar ráðsins sem getið er í 2. mgr. 1. gr., farið fram á heimild frá framkvæmdastjórninni, tímabundið og að því er varðar starfsemi á einu eða fleiri sviðum, til

þess að krefja ríkisborgara annarra aðildarríkja, sem óska eftir að fá að starfa á þessum sviðum á yfirráðasvæði þess, um sannanir fyrir því að þeir hafi tilskilda menntun og hæfi til að stunda slíka starfsemi í landinu sem þeir koma frá.

Slíku valdi má ekki beita gagnvart einstaklingi sem kemur frá landi þar sem ekki er farið fram á sönnun fyrir sérstakri þekkingu vegna umræddrar starfsemi, eða gagnvart einstaklingi sem hefur búið í gistiríkinu í að minnsta kosti fimm ár.

2. Framkvæmdastjórnin skal, um leið og hún tekur við rökstuddri beiðni frá hlutaðeigandi aðildarríki, tilgreina skilyrði fyrir veitingu heimildarinnar sem kveðið er á um í 1. mgr. þessarar greinar og setja jafnframt nákvæmar reglur um framkvæmd hennar.

3. Ef beiting tilskipunar ráðsins sem getið er um í 2. mgr. 1. gr. veldur verulegum erfiðleikum, getur framkvæmdastjórnin, á eigin skilmálum og á því tímabili sem hún tiltekur, heimilað Stórhertogadæminu Lúxemborg að fresta beitingu ákvæða 3. gr. þessarar tilskipunar hvað varðar eitt eða fleiri tiltekin starfssvið.

7. gr.

Ákvæði þessarar tilskipunar gilda þar til ákvæði um samræmingu á innlendum lögum er varða rétt til að fá að hefja og stunda umrædda starfsemi hafa tekið gildi.

8. gr.

Aðildarríkjunum ber, innan þeirra tímamarka sem sett er í 9. gr., tilnefna lögbær yfirvöld og stofnanir sem skulu gefa út fyrrnefnd vottorð og tilkynna það öðrum aðildarríkjum og framkvæmdastjórninni.

9. gr.

Aðildarríkjunum ber að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að fara að tilskipun þessari innan sex mánaða frá birtingu hennar og tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

10. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 15. október 1968.

Fyrir hönd ráðsins,

G. SEDATI

forseti.

TILSKIPUN RÁÐSINS

frá 19. júlí 1982

um ráðstafanir til að auðvelda að staðfesturéttar og réttar til að veita þjónustu sé neytt í háriðn

(82/489/EBE)

RÁÐ EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Efnahagsbandalags Evrópu, einkum 49., 57. og 66. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum Evrópuþingsins ⁽²⁾,með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Samkvæmt sáttmálanum er ekki leyfilegt að loknu aðlögunartímabilinu að mismuna fólki á grundvelli ríkisfangs að því er varðar staðfestu og þjónustustarfsemi. Slíkt jafnræði hvað varðar ríkisfang nær einkum til veitingar hvers kyns starfsleyfa sem krafist er ef hefja á starfsemi á sviði hárgreiðslu og til skráningar eða þátttöku í stéttarsamtökum eða -félögum.

Engu að síður virðist æskilegt að setja sérákvæði til að auðvelda að staðfesturéttar og réttar til að veita þjónustu sé neytt í háriðn.

Ekki eru sett skilyrði um menntun og hæfi í öllum aðildarríkjum fyrir því að hefja og stunda starfsemi sem hárgreiðslumaður. Í sumum aðildarríkjum eru sérákvæði

þar sem sett eru skilyrði um formlega menntun og hæfi fyrir því að hefja og stunda starfsemi á sviði hárgreiðslu.

Ekki virðist gerlegt að halda samræmingunni áfram á þessu stigi. Engu að síður er æskilegt að stefna að slíkri samræmingu eins skjótt og auðið er.

Uns slíkri samræmingu hefur verið komið á er engu að síður æskilegt og gerlegt að auðvelda hreyfanleika hárgreiðslufólks innan bandalagsins, uns slíkri samræmingu hefur verið komið á, með því að viðurkenna sem fullnægjandi menntun og hæfi til að hefja umrædda starfsemi í gistiríkjum, þar sem í gildi eru reglur um það hverjir megi hefja slíka starfsemi, þá staðreynd að viðkomandi hafi stundað starfseminu á eigin vegum eða sem forstöðumaður fyrirtækis í aðildarríkinu sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá, hæfilega lengi og nógu nýlega til að tryggja að hlutaðeigandi einstaklingur búi yfir sambærilegri sérfræðipækkingu við þá sem krafist er í gistiríkinu.

Í aðildarríkjum þar sem leyfi til að fá að hefja og stunda starfsemi á sviði hárgreiðslu er einnig háð fagþekkingu og hæfni, þegar um er að ræða launþega, ætti þessi tilskipun einnig að gilda um þennan hóp fólks til þess að greiða fyrir frjálsum flutningum launþega og vera þannig viðbót við ráðstafanir reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 1612/68 frá 15. október 1968 um frelsi launþega til flutninga innan bandalagsins ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. C 106, 23. 10. 1971, bls. 6.⁽²⁾ Stjtið. EB nr. C 103, 5. 10. 1972, bls. 14.⁽³⁾ Stjtið. EB nr. C 89, 28. 8. 1972, bls. 9.⁽⁴⁾ Stjtið. EB nr. L 257, 19. 10. 1968, bls. 2.

Réttthafi sem óskar eftir að fá staðfestu í þeirri grein sem hér um ræðir í gistiríkinu verður að hafa stundað hana áður og búa yfir þeirri starfsmenntun sem krafist er í greininni, geri gistiríkið þá kröfu á eigin yfirráðasvæði.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun þessi nær, að því er varðar starfsemina sem fellur undir ISIC flokk 855, til starfsemi hárgreiðslufólks.

2. gr.

1. Þar sem svo háttar til í aðildarríki að leyfi til að fá að hefja eða stunda starfsemina sem um getur í 1. gr. er háð því skilyrði að hlutaðeigandi aðili búi yfir almennt, viðskipta- eða fagþekkingu og hæfni, skal það aðildarríki viðurkenna sem nægilegan vitnisburð um slíka þekkingu og hæfni hafi viðkomandi stundað sambærilega starfsemi í öðru aðildarríki í einhvern þann tíma sem hér er tilgreindur:

- a) sex ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða sem forstöðumaður fyrirtækis; eða
- b) þrjú ár samfelld annaðhvort á eigin vegum eða í stjórnumarstöðu enda geti réttthafi sýnt fram á að hann hafi áður hlotið þjálfun í þrjú ár hið minnsta á því sviði sem um ræðir, vottfest með skilríkjum sem ríkið viðurkennir eða þar til bær sérfræðistofnun telur fullnægjandi; eða
- c) þrjú ár samfelld á eigin vegum enda geti réttthafi sýnt fram á að hann hafi stundað þá starfsemi sem um ræðir í minnst fimm ár sem launþegi.

Gistiríkið getur, þegar mismunandi skilyrði eru um menntun og hæfi fyrir hársnyrtingu karla og kvenna, krafist þess af ríkisborgurum annarra aðildarríkja að þeir hafi stundað umrædda starfsemi og hlotið starfsþjálfun á sama sviði og réttthafi óskar eftir að staðfestast í gistiríkinu.

2. Í þeim tilvikum sem um getur í a- og c-lið 1. mgr. mega ekki hafa liðið meira en tíu ár frá því að starfi á umræddu sviði lauk, miðað við dagsetningu umsóknar þeirrar sem kveðið er á um í 3. gr. Starfi viðkomandi sjálfstætt eða veiti hann fyrirtæki forstöðu eins og um getur í a- og c-lið 1. mgr. verður hann að hafa iðkað umrædda starfsemi eftir títugt.

3. gr.

Leggja skal fram sönnun þess að skilyrðum 2. gr. sé fullnægt með vottorði sem gefið er út af lögbærum yfirvöldum eða

stofnun í upprunaríkinu eða aðildarríkinu sem hlutaðeigandi einstaklingur kemur frá og skal hann leggja þau fram til stuðnings umsókn sinni um leyfi til að fá að stunda umrædda starfsemi í gistiríkinu.

4. gr.

1. Fari gistiríki fram á það við eigin ríkisborgara, sem æskja þess að takast á hendur starfsemi þá sem um getur í 1. gr., að þeir leggi fram meðmæli og sönnun þess að þeir hafi ekki orðið gjaldþrota, eða geti vottað hvort tveggja, þá ber því ríki að taka „sakavottorð“ sem gildan vitnisburð, þegar í hlut eiga ríkisborgarar annarra aðildarríkja, eða að öðrum kosti jafngilt skjal sem gefið er út af þar til bæru yfirvaldi á sviði dómgæslu eða stjórnsýslu í upprunaríkinu eða aðildarríkinu sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá er sýnir að skilyrðum sé fullnægt.

2. Ef upprunaríkið eða ríkið sem hinn erlendi ríkisborgari kemur frá gefur ekki út skjalið sem um getur í 1. mgr., sem sönnun fyrir óflekkuðu mannorði eða því að viðkomandi hafi ekki orðið gjaldþrota, má eiðsvarin yfirlýsing koma í staðinn — eða í aðildarríkjum þar sem engin ákvæði eru til um eiðsvarnar yfirlýsingar, drengskaparheit — sem viðkomandi gefur frammi fyrir lögbæru stjórnvaldi eða dómara eða, þar sem það á við, lögbókanda í upprunaríkinu eða aðildarríkinu sem hlutaðeigandi einstaklingur kemur frá, umrætt yfirvald eða lögbókandi skal gefa út vottorð sem staðfestir áreiðanleika yfirlýsingarinnar eða drengskaparheitsins. Einnig má gefa yfirlýsingu um að viðkomandi hafi ekki verið lýstur gjaldþrota frammi fyrir þar til bæru fagfélagi eða samtökum í umræddu landi.

3. Í gistiríki þar sem krafist er vottorðs er sýni fjárhagsstöðu hlutaðeigandi aðila skal vottorð sem gefið er út af bankastofnunum í öðrum aðildarríkjum tekið jafngilt vottorðum sem gefin eru út á yfirráðasvæði þess.

4. Skjöl sem gefin eru út samkvæmt 1., 2. eða 3. mgr. gilda ekki lengur en í þrjá mánuði frá útgáfudegi.

5. gr.

Aðildarríkjunum ber, innan þeirra tímamarka sem mælt er fyrir um í 8. gr., að tilnefna lögbær yfirvöld og stofnanir sem gefa skulu út þau skjöl sem um getur í þessari tilskipun og ber þeim að tilkynna það öðrum aðildarríkjum og framkvæmdastjórninni þegar í stað.

6. gr.

Eigi síðar en þremur árum eftir lok tímabilsins sem mælt er fyrir um í 8. gr. skal framkvæmdastjórnin leggja viðeigandi tillögur fyrir ráðið sem miða að því að samræma skilyrði um menntun hárgreiðslufólks. Ráðið skal taka þessar tillögur til skoðunar innan árs.

7. gr.

Tilskipun þessi skal einnig ná til ríkisborgara aðildarríkja sem í samræmi við reglugerð ráðsins (EBE) nr. 1612/68 stunda eða munu stunda þá starfsemi sem um getur í 1. gr.

berist helstu ákvæði úr landslögum sem samþykkt verða um málefni sem tilskipun þessi nær til.

10. gr.

8. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Aðildarríkin skulu gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar eru til að fara að tilskipun þessari innan átján mánaða frá birtingu hennar og tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Gjört í Brussel 19. júlí 1982.

Fyrir hönd ráðsins,

K. OLESEN

forseti.

9. gr.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að framkvæmdastjórninni

3. júní 1997

Nr. 368

REGLUR

um breytingu á reglum nr. 160/1986 um þátttöku ríkisins í kostnaði vegna hjálpartækja fyrir heyrnar- og talskerta, með síðari breytingum.

1. gr.

2. gr. orðist svo:

Heyrnar- og talmeínastöð Íslands greiðir nauðsynleg hjálpartæki fyrir heyrnar- og talskerta sem hér segir:

1. Fyrir börn og unglínga til loka skólaskyldu	100%
2. Fyrir 18 ára og eldri	60%
3. Fyrir þá sem þurfa að nota 2 tæki samtímis og eru 18 ára og eldri	70%
4. Fyrir þá sem þurfa að nota beinheymartæki	80%.

Stjórn Heyrnar- og talmeínastöðvar Íslands er heimilt, að fenginni rökstuddri umsókn, að auka greiðsluþátttöku skv. 2. og 3. tl. í 80%, sé um að ræða verulega skerta heym að mati yfirlæknis stöðvarinnar.

5. Heimilt er að leigja út sérhæfð hjálpartæki, s.s. barnavakt og talmögnunartæki sem notuð eru yfir skamman tíma. Leiguverð skal standa undir kostnaði af innkaupsverði.

Ofangreindar reglur, sem öðlast gildi þegar við birtingu, eru settar með stoð í 5. gr. laga nr. 35/1980, um Heyrnar- og talmeínastöð Íslands, að fengnum tillögum stjórnar stöðvarinnar.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu, 3. júní 1997.

Ingibjörg Pálmadóttir.

Halldór Eiríksson.